

Η μηχανή είναι μοναχική υπόθεση. Και μοναχική απόλαυση. Είναι σα να έχεις βρει επιτέλους τον ιδανικό σου εραστή. Ε, με πόσους θα μπορούσες να τον μοιραστείς; Δε γίνεται. Είναι δικός σου, ολοδικός σου. Και θα 'ταν τουλάχιστον ιεροσυλία, για να μην πούμε και μαλακία, να τον προσφέρεις και σε άλλους.

Εγώ έφτασα τριάντα χρονών γαϊδούρα για να κάνω το πρώτο μου μεγάλο ταξίδι χωρίς συνεπιβάτη ή χωρίς να παίζω εγώ το συνεπιβάτη. Παντρεμένη πια, και κρυφά απ' τη μαμά και τον μπαμπά, ολόκληρες πλεκτάνες κάναμε με τον Κώστα για να νομίζουν ότι είμαστε μαζί, γιατί, αν ξέραν την αλήθεια, ποιος τους άκουγε.

Η καλή μου τύχη, που καμιά φορά θυμάται ότι υπάρχω κι εγώ, μου επεφύλλαξε την Όλγα για συνταξιδιώτισσα. Εγώ τότε είχα τον Οδυσσέα, ένα XT 250 του '89, κι εκείνη η σκατούλα ότι είχε πάρει ένα 650 DOMINATOR, το ίδιο που αργότερα ο Κώστας βάφτισε ΝΤΟΛΜΑΔΕΪΤΟΡ, και μου 'ριχνε στ' αυτιά. Εμένα μου 'βγαινε η γλώσσα για να πιάνω πατημένη τα 100-110, κι εκείνη σα να πήγαινε βόλτα. Αλλά τη γλωσσόφαγα, φαίνεται, την κοπέλα και σ' ε-

κείνη την πρώτη εκδρομή έφαγε τρεις εντελώς γελοίες χύμες και η δεύτερη την έκανε να μη δει και πολλά από Πάπιγκο. Ας είναι, της είχε μείνει ένα χρωστούμενο. Αργότερα μαζεύτηκαν κάμποσα και για τις δυο μας.

Πρώτο ταξίδι μαζί, φύγαμε με βασικό προορισμό τις Πρέσπες και ό,τι προέκυπτε στο ενδιάμεσο, πριν και μετά. Ήταν ένα απρόσμενο ταξίδι, μια απρόσμενη απόφαση. Επρόκειτο να φύγει ο Κώστας για μια βδομάδα, να πάει στην Κουρούτα με τους φίλους του, men only, για να επιδοθούν απερίσπαστοι σε καλλιτεχνικές αναζητήσεις και δημιουργίες και να γράψουν τραγούδια για το γκρουπάκι που παίζανε.

Κι εγώ, που δεν το 'χα σκεφτεί, ούτε καν διανοηθεί ώς τότε να πάω μόνη μου διακοπές, άρπαξα την ευκαιρία. Όχι πως ήθελα και πολλή σκέψη δηλαδή. Πάντα ζήλευα όλους αυτούς τους μοναχικούς μηχανόβιους που γύριζαν έτσι τον κόσμο.

Γαμώ περάσαμε σ' εκείνο το πρώτο ταξίδι, κι ας μας τα χάλασε λίγο που από τις Πρέσπες και μετά έπρεπε να το μοιραστούμε με το συνεταιίρο τής Όλγας και τη γυναίκα του. Μικρό το κακό, είπαμε, και συνεχίσαμε να το διασκεδάζουμε οι δυο μας όσο μπορούσαμε, και φιλοξίνισαν οι άλλοι, αλλά τους αγνοήσαμε στο μέτρο του δυνατού και τη βρήκαμε την άκρη.

Ο χρόνος που πέρασε μέχρι το επόμενο καλοκαίρι μάς βρήκε μεν πιο φίλες, αλλά όχι ότι περάσαμε και πολύ καιρό μαζί. Όσο χρειαζόταν, κυρίως για να καταστρώσουμε σχέδια για το επόμενο ταξίδι. Που επρόκειτο να είναι μέχρι τον Έβρο.

Πάλι με τον Οδυσσέα εγώ, πάλι με το DOMINATOR η

Όλγα, παρόλο που μας καταράστηκαν όλοι, και πάλι καλά που γυρίσαμε ζωντανές και αρτιμελείς, εμείς καταφέραμε να το φχαριστηθούμε. Κι ας μου κλέψαν εμένα όλα μου τα λεφτά από την πρώτη μέρα, διακόσια πενήντα χιλιάδικα που τα μάζευα ένα χρόνο για να τα χαρούμε παρέρια με την Όλγα. Θυμάμαι έκλαιγα όλη νύχτα και χτυπιόμουν, κι ήθελα να τα παρατήσω και να γυρίσω πίσω, αλλά το Ολγάκι ούτε να τ' ακούσει τέτοιο πράμα, κι αντέξαμε δώδεκα ολόκληρες μέρες με εβδομήντα χιλιάδικα που είχε εκείνη, κι έπρεπε να πληρώνουμε βενζίνες, διόδια, διαμονή και φαΐ. Τρώγαμε μαλακίες, και τη δεύτερη μέρα ξανάφαγε χύμα η Όλγα, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που είχε φάει και τις άλλες τρεις την προηγούμενη χρονιά, και φύγανε κάποια λεφτά και για φάρμακα, χώρια που την πήγαινα με τον Οδυσσέα μέχρι και για κατούρημα.

Και παρόλο που δεν πετύχαμε όλες αυτές τις μέρες ούτε έναν, μα ούτε έναν ενδιαφέροντα άντρα (μας είχε γρουσουζέψει αυτή η Θοδώρα, που λύσσαξε πια, «που θα πάτε τώρα εκεί οι δυο σας, κι έχετε λεφτά, και θα περάσετε τόσο ωραία, και θα γνωρίσετε τόσους άντρες, και που εγώ θα 'μαι μόνη μου εδώ, και αχ, πόσο σας ζηλεύω», άι σιχτήρ, κοριτσάκι μου, τελικά, γαμώ το μάτι σου!), παρόλο λοιπόν που πάθαμε όλ' αυτά και τελείως ξεραίλα από αρσενικούς (όχι ότι θα κάναμε και τίποτα, έτσι, να πέρναγε λίγο ευχάριστα η ώρα, λέμε), εμείς τα καταφέραμε και ξεσκιστήκαμε στο γέλιο, κι ωραία περάσαμε, κι αξέχαστο θα μας μείνει.

Αλλά το κυριότερο, ορκιστήκαμε ότι το τρίτο ταξίδι, το επόμενο, θα ήταν κι εκείνο που θα πραγματοποιούσε τη

μεγάλη μας φαντασίωση. Μια βόλτα ως την Ισπανία με τις μηχανές.

Όλο το χρόνο το προγραμματίζαμε. Ώρες ατελείωτες συζητήσεων και σχεδίων πάνω από χάρτες, προϋπολογισμοί, όνειρα και ανυπομονησία. Η Όλγα είχε ήδη κάνει μια πρώτη αναγνωριστική βόλτα έξω απ' τα σύνορα, κάτι λίγο από Ιταλία, τότε μετά τις Πρέσπες, παρέα με τους άλλους δύο, τον Νίκο και τη Βίκυ. Το συνεταιίρο και τη συμβία. Το κακό ήταν που ήθελαν κι αυτοί να μπουν στο δικό μας όνειρο. Κι απ' τη μία δεν ήταν σωστό η Όλγα να τους αποκλείσει, απ' την άλλη επρόκειτο για μεγάλο ταξίδι, δε θέλαμε να το ρισκάρουμε δυο γυναίκες μόνες σε τέτοιες αποστάσεις, τελικά γίναμε τέσσερεις για Ισπανία. Και μέσα σ' όλες τις φαντασιώσεις, βάλαμε και την Πορτογαλία, αν και μου φαινόταν πολύς δρόμος για τόσο λίγο χρόνο, γιατί ο Νίκος και η Βίκυ είχαν μόνο είκοσι μέρες κι εγώ θεωρούσα ότι χρειάζεται τουλάχιστον ένας μήνας για να προλάβουμε να δούμε κάτι, να μην είμαστε στο τρέχα όλη την ώρα.

Εν τέλει βρήκαμε κάτι σα χρυσή τομή, με το να πούμε ξεκινάμε και προχωράμε βλέποντας πώς έρχονται τα πράγματα.

Ο καιρός ανάμεσα πέρασε αργά. Ή έτσι μου φάνηκε. Ο Κώστας μάς τελείωσε, πάμε γι' άλλα, κι επίσης άλλαξα μηχανή, πήρα τον Έκτορα, επιδόθηκα σ' αιματηρές οικονομίες, κι έμαθα απέξω σχεδόν όλους τους χάρτες. Μέχρι που η μεγάλη στιγμή επιτέλους ήρθε.

Όνειρο ζωής και μια όμορφη εξαθλίωση. Έφτασα τριάντα δύο χρονών και τελικά βρέθηκα στο πλοίο για Ιταλία με τελικό προορισμό Λισσαβώνα με τον Έκτορα.

Ξεκίνησα μ' ένα κάρο κακούς οιωνούς. Πρώτα έπεσα μούρη με μούρη μ' αυτήν την καντέμω, τη γρουσούζα τη φίλη της Όλγας, πάνω που πήγαινα στην τράπεζα. Όλες οι προσπάθειες να την αποφύγω φέτος, μετά το περσινό χουνέρι της κλοπής που μας караγλωσσόφαγε με τη ζήλια της, πήγαν στράφι. Μετά, ένα βράδυ πριν φύγω, το τελευταίο βράδυ δηλαδή, ο Χάρης ανέβασε καλοκαιριάτικα 38 πυρετό.

Δε φτάνει που χάσαμε τα μουσουσούνια και θα 'κανα είκοσι μέρες να τον δω, κλείσαμε και τον ανεμιστήρα κι όλη νύχτα την έβγαλα με το ψεκαστικό που σωφρονίζω τα γατιά.

Και μια που μιλάμε για τα κωλόγατα, λες και το 'χουν κάνει τάμα τα γαμημένα όποτε έχω να ξυπνήσω νωρίς με ξαγρυπνάνε. Έτσι και χτες. Όλο κάτι θέλανε, κι όλο γράτσα-γράτσα και γκάπα-γκούπα και μίου-μίου μέχρι που τα πέταξα έξω και τα τρία μπας και κοιμηθώ μια στάλα, ώσπου τελικά ξημέρωσε. Σκατά. Σαν αποκορύφωμα, με το που σηκώθηκα μάζεψα κι ένα τέταρτο από το δρόμο, έτσι, για να 'ναι πλήρης ο μαζοχισμός, γιατί το λυπήθηκα που είχε κρυφτεί στο αυτοκίνητο του πιο ηλίθιου γείτονά μου, κι όταν το είδα μου θύμισε ένα γατούλη που είχα κάποτε και κάποιιοι μαλάκες τον φόλιασαν, και με πήρε το συναίσθημα και τώρα πια έχω τέσσερα κωλόγατα, και ας μη συζητάμε και για τη σκύλα. Τέλος πάντων, ας είναι.

Καταπιέζοντας τη διάθεση για γκρίνια που με είχε

κυριεύσει, πήρα να ετοιμάζομαι, για να διαπιστώσω ότι το ωραίο, δροσερό και οικονομικής συσκευασίας κορμάκι που είχα σκοπό να φορέσω είχε τέτοιο άνοιγμα στην πλάτη που φαινόταν όλο το σουτιέν, και άρα άκυρο. Άντε τώρα τελευταία ώρα, να βρω τι να βάλω.

Αφού λύθηκε κι αυτό, έβαλα το πέτσινο παντελόνι και μόλις το κούμπωσα έσπασε το φερμουάρ και ταυτόχρονα και τα νεύρα μου. Πάνω που είχα μείνει αποσβολωμένη και στα όρια του πανικού, μ' έσωσε ο Χάρης βάζοντας ένα κριχάκι για κλειδιά στο κενό. Ευτυχώς, γιατί διαφορετικά δε θα μπορούσα ούτε να ξεκουμπωθώ.

Μετά, είχα να φορτώσω. Ένα βουνό πράγματα που ποτέ δεν είχα ξανακουβαλήσει, έτσι, για το «μην τυχόν και...». Όλα λοιπόν γλίστραγαν, το tank bag έγερνε μια από δω και μια από κει, κι όταν χρειάστηκα επιπλέον χταπόδια ανακάλυψα ότι τα 'χα ήδη πακετάρει αλλού.

Με το που ήμουν έτοιμη να βάλω μπρος και να φύγω, την κοπάνησε το μικρό το γατί και το κυνηγούσαμε πρωινιάτικα ενώ είχα κιόλας στήσει την Όλγα κάνα μισάωρο. Με τα πολλά, έβαλα μπρος κι από το κάργα φόρτωμα παραλίγο να φάω χύμα στην κωλοκατηφόρα.

Όταν έφτασα στην Όλγα, δεν ήταν ακόμα έτοιμη και μ' έπιασε άγχος. Μέχρι να μπούμε στο καράβι και να ηρεμήσω, μου φάνηκε αιώνας.